

Toen hij in 1985 een tour-etappe won, studeerde Maarten Ducrot psychologie. Nu is hij organisatieadviseur – onder meer in de zorg – en wielercomentator bij de NOS. “We moeten back to basic, in de zorg en in het fietsen.”

‘Gaat-ie weer zitten telefoneren, hij piert er zo af, let op mijn woorden.’ Vraag een willekeurige wielrenkijker wie hier aan het

woord is en hij zal antwoorden: Maarten Ducrot. De 58-jarige wielercomentator van de NOS staat bekend om zijn markante uitspraken. “Ik koester mijn positie”, zegt Ducrot. “Ik zit met mijn neus op de eerste rij en krijg de ruimte om mijn mening te geven.” Dat doet de commentator komende zomer voor de twaalfde keer bij de Tour de France. Zelf nam hij vijf keer deel aan de Ronde van Frankrijk en won hij één etappe, die van Straatsburg naar Épinal in 1985. Al was die triomf voor hem niet de mooiste uit zijn loopbaan. “Die volgde een jaar later in de Ronde van Lombardije. Toen reed ik op een berg alle grote mannen op een hoop, onder wie Hinault.”

In de periode dat hij die zeges boekte, studeerde Ducrot psychologie. “Een prachtig vak, weet ik nu, maar de studie zelf vond ik niks. Zat ik daar in een collegezaal te luisteren naar iemand die een boek stond voor te lezen. Wat is daar de toegevoegde waarde van?” Hij miste de toepassing van de wetenschap naar de beleving van mensen. “Meters boeken verstouwen, reproduceren en

downloaden, daar kwam het op neer. Mechanisch puntjes halen. Zelf nadenken werd niet op prijs gesteld.” Als eerstejaars zocht hij zijn vlucht in het fietsen. “Alleen maar op mijn kont zitten en luisteren, hield ik niet vol.” Gevolgen voor zijn resultaten op de universiteit had het wielrennen niet. De eerste drie jaar van zijn doctoraal haalde hij in twee jaar tijd. “Ik volgde braaf alle klasjes, deed verder tijdens een semester zes weken niets, trok drie nachten door en vervolgens haalde ik elke toets in één keer.”

Voldoening gaf hem dat niet. Die haalde het achttienjarige broekje uit Zeeland uit het fietsen. Hij bleek niet alleen gezegend met een goed stel hersens, maar ook met een paar sterke benen. “Het duurde even voordat ik dat zelf doorhad”, weet hij nog. “Tegenstanders zeggen je dat niet. Maar toen ik bij ze weg begon te rijden, dacht ik: volgens mij kan ik er wel wat van.” In 1981 won hij zijn eerste amateurklassieker, het jaar erop werd hij wereldkampioen ploegentijdrit bij de amateurs en in 1985 volgde de etappezege in de Tour.

**‘IK WILDE
GEEN SLAAAF
ZIJN’**

Op de vraag of hij met trots terugkijkt op zijn wielloopbaan antwoordt Ducrot: “Dankbaar is een beter woord. Fysiek heb ik er misschien niet alles uitgehaald. Jan Raas zei ooit: ‘Als ik jouw benen had gehad, had ik twee keer zoveel gewonnen.’ Maar ik ben dankbaar dat ik grote rondes en klassiekers heb mogen rijden, ik ben erdoor gevormd. In een peloton heb je elkaar nodig. Je moet voor elkaar zorgen. Maar de kameraadschap slaat om in rivaliteit wanneer de streep nadert. In een peloton wordt heel snel zichtbaar hoe sociale systemen werken.

In de gewone wereld liggen die veel minder aan de oppervlakte. Wat ik op de fiets heb geleerd, had ik in de collegebanken nooit kunnen leren.”

Robotisering

Hoewel hij van het fietsen genoot, stopte Ducrot al op zijn 31ste. “Ik werd een pion in het spel van een ploegleider. ‘Als de kopman gaat pissen, ga jij ook pissen.’ Daar had ik geen zin in. Ik wilde geen slaaf zijn.” Dat is precies wat hij de renners van nu verwijt: dat ze slaafs zijn. “Ze nemen levensgrote risico’s en voeren

alleen maar uit wat ploegleiders in die oortjes brullen.” Ducrot strijdt al lange tijd tegen wat hij noemt ‘het robotiseren van renners’. Niet iedereen neemt hem dat in dank af. “Het ploegleidersgilde kan mijn bloed wel drinken. Maar het enige wat ik wil, zijn spannende koersen waar je in gelooft. Dat is de enige weg naar herstel van geloofwaardigheid bij het publiek. Wielerskoersen horen niet vanuit een ploegwagen en door computers geregeld te worden.”

Ducrot ziet een parallel met de zorg, een van de terreinen waarop hij als organisatieadviseur actief is. “Het beroep van zorgprofessionals wordt ook gemechaniseerd. Ze zitten meer tijd achter hun computers om uit te rekenen of het wel verantwoord is wat ze hebben gedaan dan dat ze tijd besteden aan de patiënt. We moeten back to basic, in de zorg en in het fietsen. Computers kunnen helpen goede beslissingen te nemen, maar het handelen moet er niet door worden bepaald.”

Spannender Tour

De commentator heeft goede hoop dat de Tour de France dit jaar spannender wordt dan de afgelopen jaren. “Het moment dat de controle in het wielrennen uit elkaar valt, komt dichterbij. De verschillen tussen renners worden steeds kleiner. En hoe kleiner de verschillen, hoe lastiger een koers te controleren. En daardoor maken meer renners kans om te winnen.” Stijgt de kans op Nederlands succes daarmee ook? “Ik waag me nooit aan voorspellingen”, zegt Ducrot. “Maar hopen doe ik wel. Tom Dumoulin kan het podium halen, van Bauke Mollema verwacht ik wat en Wout Poels is goed, maar die rijdt voor de ploeg van Chris Froome.”

‘Koersvervalsing’, vindt Ducrot. “Froome is bijna 31. Qua laboratoriumwaarden, zoals zuurstofopnamevermogen en watt-percentages, heeft hij zijn piek gehad. Dus wat doet Team Sky? Dat koopt de renners die hem kunnen kloppen, zoals Poels, uit de markt. Die rijden nu voor hem.” Ducrot schudt zijn hoofd. “Als Neelie Kroes het nog voor het zeggen had, zou ze een boete uitdelen.”